

Птахи — як люди, до власних тяжіючи гнізд,
готові далінь долати, коли й несила.
Хай хуга хурделить — б'є полум'я з ніздр!
Хай тануть, немов у Ікара, крила...
У лузі у тузі гойдають вітри гніздо,
а може, під три чорти його рознесло давно,
а може, гнізда не було — ні після, ні до —
і ми за людьми — летимо, летимо...
Під крилами тануть верстви віків,
під нами клекоче, як хоче, море.
Сторчма вожак полетів — не довів, —
та нами й без нього море підкорене.
...Люди — як птахи.
Здолавши космічну глибіню,
я льотом пташиним
кружляю по колу,
і кидає сонце од мене
розіп'яту тіню
на гнізда дулібів
над берегом Бугу.

1965

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.